

Phần 7

Tan giờ học, Thùy Lâm đi bộ dưới sân trường. Một cảm giác khó tả đang trĩu dậy trong cô. Đã hơn một tuần qua, cô nhớ như in cái ngày ấy. Không biết giờ này Minh Khôi đang ở đâu? Ôi! Sao cô thấy nhớ nhung khó tả. Chợt thèm được gặp anh vào lúc này để cô mặc sức cãi với anh và kết quả lần nào anh cũng chào thua.

Nhoèn cười một mình, cô ngồi xuống băng đá cạnh bên gốc cây hoa bằng lăng. Những giọt nắng cuối chiều xuyên qua kẽ lá. Chốc chốc một cơn gió nhẹ thoảng qua làm rung rinh chùm hoa bằng lăng tím. Cô ngẩn ngơ nhìn. Màu tím thủy chung, một màu mà cô thích nhất. Không biết tự bao giờ cô đã yêu màu tím. Thùy Lâm chợt cất tiếng hát khe khẽ:

- “Màu hoa mà em yêu có tên hoa bằng lăng tím” ...

Sự chờ đợi một tình yêu chung thủy khi Thùy Lâm đã đặt niềm tin cho Minh Khôi cơ hội. Khẽ lắc đầu, cô tự nhủ với bản thân mình. Cô có phiêu lưu quá không? Khi nhìn lại, cô chỉ là một bến đợi nhỏ nhoi để con đò lãng tử cập bến sau những tháng ngày rong ruổi. Nghĩ lại, cô cũng thật ngốc quá đi. Anh ta chỉ nói đeo đuổi cô thôi, sao cô có thể đặt niềm tin vào Minh Khôi sớm như thế? Vừa nói đó, thoáng cái anh bốc hơi biến mất tăm không một chút liên lạc gì hết. Để lại Thùy Lâm một nỗi nhớ nhung da diết.

Đang thả hồn lang thang Thùy Lâm chợt giật mình, Thu Hà hích nhẹ vào vai cô:

- Sao chưa về mà còn ngồi đây thần thờ hả?

Thùy Lâm cười nụ:

- Thấy hoa nở đẹp quá nên ngồi ngắm chút thôi.

Thu Hà chu môi:

- Có tâm hồn lãng mạn quá ha. Hay đang ngồi nhớ người yêu?

Đánh hờ vào vai Thu Hà, Thùy Lâm đỏ mặt:

- Đồ quỷ! Có người yêu đâu mà nhớ.

Thu Hà lấp lửng:

- Thật không đó. Ta không tin đâu.

Thùy Lâm chun mũi:

- Không tin thì thôi.

Thu Hà áp tay xoay mặt Thùy Lâm lại. Nhìn thẳng vào mắt Thùy Lâm, cô nói nhanh:

- Nói đi, có thật hay không?

Thùy Lâm phì cười, cô gạt nhẹ tay Thu Hà xuống:

- Bộ nhìn vào mắt ta, mi thấy có anh chàng nào trong đó hả?

- Ánh mắt của mi đã nói lên tất cả rồi nhỏ ạ! Mi đang nhớ một ai đó.

Thùy Lâm cười lém lỉnh:

- Đoán mò.

Thu Hà cười:

- Trúng phóc đó nha.

Dí vào trán cô, Thùy Lâm pha trò:

- Trúng cái đầu của mi.

Thu Hà nói nhanh:

- Thôi, đừng có giấu nữa. Người ta đến tận trường kiếm rồi kìa.

Thùy Lâm ngạc nhiên:

- Xạo hoài!

Thu Hà quả quyết:

- Thật mà!

Thùy Lâm ngẩn người, Thu Hà nói tiếp:

- Tình cờ ra đến cổng gặp anh ấy hỏi thăm nên ta mới vào đây kiếm mi nè.

Thùy Lâm chau mày:

- Anh ấy còn ở ngoài trước không?

Thu Hà nghiêng đầu:

- Không biết nữa.

Thùy Lâm cự nự:

- Sao không nói sớm?

Thu Hà chu môi:

- Bạn “tám” với mi nên ta quên mất. Thôi, mau ra xem đi, biết đâu anh ta vẫn còn đang đợi.

Thùy Lâm bật dậy, cô đi nhanh ra cổng. Ai tìm mình vậy kìa? Không lẽ là Kiến Huy. Thùy Lâm thoáng suy nghĩ. Vì ngoài anh ấy và gia đình ra thì ít ai biết nhiều đến chuyện riêng của cô. Hồi hộp, cô bước đi thật nhanh, rồi dừng lại nhìn quanh. Không thấy ai cả. Thùy Lâm nóng mũi. Đáng ghét, con nhỏ Thu Hà gạt mình đây mà. Nhỏ này chơi ác thật!

Mím môi nén cơn giận, cô quay lại:

- Có thấy ai đâu.

Thu Hà liếc mắt:

- Có lẽ đợi lâu quá anh ta bỏ đi rồi.

Thùy Lâm lườm cô:

- Giỡn kiểu này không được đâu nha.

Thu Hà năn nỉ:

- Đừng có giận mà. Thật sự, lúc nãy ta có gặp, nhưng thoát cái anh ta biến đâu mất làm sao ta biết được.

Thùy Lâm nhanh giọng:

- Sao mi không hỏi cho rõ ràng?

Thu Hà gãi đầu:

- Ủ nhỉ? Ta sơ ý quá.

Thùy Lâm dạn dò:

- Nếu có lần sau thì nhớ hỏi cho đàng hoàng đây.

Thu Hà cười méo xẹo:

- Dạ, em biết rồi, chị ạ.

- Vậy thì tốt.

Thu Hà tinh nghịch:

- Có lẽ đây là trò đùa của anh chàng nào đó đang hâm mộ mi mà không dám gặp.

Thùy Lâm bĩu môi:

- Tào lao.

Thu Hà trêu ghẹo:

- Biết đâu được.

Thùy Lâm xá xá:

- Cho ta xin đi.

Thu Hà cười cười, cô dẫn xe ra.

- Trưa rồi, lên đi ta chờ mi về luôn cho.

Thùy Lâm lắc đầu:

- Còn xe đạp của ta thì sao?

Thu Hà lí lắc:

- Thì cứ gửi cho chú bảo vệ trông chừng giùm. Ngày mai đi học rồi lấy.

Thùy Lâm nhăn nhó:

- Thôi, phiền phức quá! Mi về trước đi.

Thu Hà nháy mắt:

- VẬY ta về trước nhé, mi ở đây mà đợi chàng đi.

Dứt câu, Thu Hà vọt lẹ. Chọc ghẹo chút nữa Thùy Lâm nổi trận lôi đình thì khổ. Thùy Lâm nhìn theo bóng Thu Hà, cô phì cười. Ngần ngừ giây lâu, cô quyết định quay vào trong lấy xe. Có lẽ đúng như lời của Thu Hà nói, đây là một trò đùa của ai đó. Vì nhìn quanh từ nãy đến giờ cô có thấy ai đâu. Thiệt là bực mình quá đi mất.

- Ê!

Thùy Lâm khựng lại. Có ai đang gọi mình thì phải. Nhưng chắc không phải đâu, cô nghĩ như vậy. Gọi gì mà tưởng đâu là kêu xích lô không bằng, cô đâu có quen ai mà mất lịch sự dữ vậy. Không quay lại, Thùy Lâm tiếp tục bước đi vô tư như chẳng có liên quan gì đến mình.

Minh Khôi vội chụp lấy cánh tay cô ghì lại:

- Này!

Thùy Lâm giật mình, hốt hoảng cô cứ ngỡ là bọn xấu đang giở trò. Nhanh như sóc, Thùy Lâm quay lại cắn vào cánh tay Minh Khôi đau điếng, anh kêu lên:

- Á, đau quá! Em làm sao vậy Thùy Lâm.

Nghe tiếng Minh Khôi, cô dừng lại ngẩng đầu lên:

- Ui! Là anh sao?

Minh Khôi méo mặt:

- Em tưởng ai vậy hả?

- Xin lỗi! Em cứ ngỡ là ai đó chọc ghẹo.

Nhìn cánh tay in nguyên một vết dấu răng khá sâu và bắt đầu rớm máu, Thùy Lâm thấy lòng mình ray rứt.

Biết làm sao bây giờ. Cô xụ mặt không dám ngược lên nhìn anh. Len lén nhìn anh, Thùy Lâm bắt gặp tia nhìn giận dữ của anh, cô cụp mi, dáng vẻ sợ sệt như một đứa trẻ vừa bị mẹ mắng cho một trận. Đang đau lắm nhưng thấy cô như vậy, Minh Khôi không nhịn được cười.

Thùy Lâm nhỏ giọng:

- Còn cười được, vậy là không đau rồi.

Minh Khôi nạt khễ:

- Chảy máu mà bảo là không đau hả? Cắn người ta một cái hết hồn.

Thùy Lâm lo lắng:

- Đưa tay đây cho em xem.

Minh Khôi ngoan ngoãn giơ cánh tay ra, Thùy Lâm nâng nhẹ nhàng cô nói nhanh:

- Vết cắn sâu quá.

Anh véo mũi cô:

- Cái miệng nhỏ xíu mà lợi hại ghê nha.

Thùy Lâm chu môi:

- Ai biểu làm chuyện lén lút.

Minh Khôi cãi lại:

- Anh đường đường đến đây tìm em, sao nói là lén lút.

Thùy Lâm liếc nhẹ:

- Người ta có tên không kêu.

Minh Khôi cười nụ, Thùy Lâm nói tiếp:

- Tưởng đâu anh gọi xích lô không hà.

- Tiếng của anh mà em cũng nhận không ra. Mới có một tuần không gặp là quên anh rồi.

- Hứ!

Minh Khôi nhắc lại làm gì cho cô thêm hờn dỗi. Suốt một tuần cô trông ngóng mà không thấy tăm hơi. Đã vậy lại còn nói người ta mau quên nữa chứ. Anh chỉ giỏi đổ thừa cho người khác. Cô mau quên hay tại anh không nhớ.

- Làm anh bị thương rồi không đếm xỉa tới nữa à?

Thùy Lâm bướng bỉnh:

- Đáng ghét! Bao nhiêu đó chưa đủ để em hả giận đâu.

Minh Khôi châm chọc:

- Anh có làm gì mà em giận dữ thế kia?

Thùy Lâm nạt ngang:

- Còn nói nữa hả? Anh xem người khác là trò đùa của mình như vậy mà được sao?

- Anh đùa hời nào? Cả tuần qua bận công việc mà em không thông cảm cho anh gì hết.

Thùy Lâm hỏi lại:

- Việc gì?

Minh Khôi đáp gọn:

- Theo mẹ đi coi mắt vợ.

Thùy Lâm sững sốt nhìn anh. Anh đúng là một tay lừa đảo sở khanh. Vừa nói đeo đuổi cô có mấy ngày là đã vội đi coi mắt vợ. Thế mà dám thề thốt đủ thứ. Thùy Lâm mím chặt môi, cô cảm giác có cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ họng,

không nói nên lời. Cô ngốc ơi là ngốc. Tại sao cô lại đi tin lời hẹn thề trăng sao của anh? Để rồi ôm ấp một tia hy vọng, nỗi nhớ nhưng từng ngày từng giờ. Và rồi tất cả đã sụp đổ. Thùy Lâm cố tìm kiếm một cái gì đó xung quanh mình để bám víu, một sự hụt hẫng đối với cô. Tự nhiên trong khóe mắt cay cay rồi chảy ra hai giọt nước nóng hổi, lăn dài xuống đôi má ửng hồng bầu bĩnh. Mi khóc sao Thùy Lâm?

Chợt thấy mọi người đi ngang xì xầm rồi đứng lại nhìn chăm chú, Minh Khôi lên tiếng:

- Không có gì đâu, vợ chồng giận nhau thường như vậy mà. Mọi người đi đi.

Thùy Lâm đá mạnh vào chân anh:

- Ai là vợ chồng với anh hả. Đừng có ăn nói hàm hồ nghe.

Bực tức, quay ra đám đông, cô nói lớn:

- Anh ấy là người chuyên lừa gạt tình cảm của những cô gái nhẹ dạ đó.

Minh Khôi giật mình, mọi ánh mắt đổ dồn về anh. Trời ơi! Thùy Lâm đang giở chiêu mượn gậy đánh người để xử lý anh đây mà. Minh Khôi cười cười:

- Vợ tôi đang ghen nên nói vậy thôi mà. Mọi người đừng hiểu lầm nhé.

Quay sang Thùy Lâm, anh năn nỉ:

- Em à! Anh biết lỗi rồi mà, có gì mình về nhà đóng cửa lại nói với nhau nghe.

Vừa nói, anh vừa nắm lấy bàn tay cô ủ trong tay mình, nét mặt đầy vẻ hối hận. Thùy Lâm phũ tay:

- Buông ra!

Đám đông cười cười chỉ trỏ xì xào bàn tán. Minh Khôi kè tai nói nhỏ:

- Nếu em muốn làm nhân vật nổi thì em cứ thế nhé.

Dứt câu, anh xoay ra mọi người cười giả lả, rồi quay lại Thùy Lâm nói nhanh:

- Mình về đi em.

Thùy Lâm nguyền anh một cái rở dài rồi te te dẫn chiếc xe đạp ra. Đám đông cũng tản đi khi thấy tình hình đã ổn khi Thùy Lâm đã chịu đi về. Minh Khôi nắm lấy tay Lâm:

- Em làm gì vậy?

Thùy Lâm đáp gọn:

- Đi về.

Không đợi Minh Khôi nói thêm câu nào, Thùy Lâm ngồi lên yên đạp xe đi khỏi. Thấy vậy, anh lật đật lên chiếc Toyota phóng theo cô. Kè kè theo Thùy Lâm suốt một đoạn nhưng cô vẫn đứng đưng, Minh Khôi nghiêng đầu qua cửa kính:

- Lên xe đi, anh có chuyện cần nói với em.

Thùy Lâm đáp nhanh:

- Giữa chúng ta không gì để nói. Anh đi đi, tôi không dám làm phiền anh.

Minh Khôi tỉnh bơ:

- Nếu em không chịu lên xe của anh thì anh sẽ dừng lại đó.

Thùy Lâm đáp gọn:

- Anh thích thì cứ việc.

Nghe cái giọng cộc lốc của cô, anh biết cô đang rất giận. Cô giận, anh lại thấy rất vui. Giận thì giận mà thương thì thương, có như vậy anh mới biết cô dành tình cảm cho anh đến mức nào. Minh Khôi mỉm cười, anh đề máy lao thẳng lên phía trước, vòng qua đầu xe Thùy Lâm, Minh Khôi dừng xe lại, vừa kịp chỉ một bước chân là cô đã đâm vào xe anh. Thùy Lâm hét lên:

- Anh điên rồi hả?

Minh Khôi đẩy cửa bước xuống:

- Ủ! Anh điên rồi đó.

Thùy Lâm bước xuống, giọng khô khốc:

- Tránh ra đi!

Minh Khôi nhún vai:

- Không tránh!

Thùy Lâm chống tay lên hông:

- Anh muốn gì đây? Có tin là tôi đâm vào xe của anh không?

Minh Khôi bông đùa:

- Chỉ sợ xe anh không sao mà người bị thương lại là em đó ngốc ạ.

Thùy Lâm nói như hét:

- Ủ! Tôi ngốc vậy đó. Bởi vậy tôi mới tin lời anh.

Minh Khôi khẳng định:

- Vì lời anh nói đều là sự thật mà.

Thùy Lâm hỏi kháy:

- Ngay cả chuyện anh vừa nói?

Minh Khôi im lặng, Thùy Lâm cười nhạt:

- Im lặng là đúng rồi phải không?

Thùy Lâm quay mặt sang chỗ khác, nước mắt tự dưng lại trào ra. Cô không muốn anh nhìn thấy mình yếu đuối. Anh ta không đáng để cô rơi nước mắt. Thùy Lâm cắn môi, đưa tay quạt nhanh. Trấn an lại, giọng cô bình tĩnh:

- Chúc anh hạnh phúc. Từ nay về sau anh đừng làm phiền tôi nữa.

Minh Khôi không có phản ứng nào. Anh mở máy điện thoại:

- Alô!

- Mọi chuyện chuẩn bị xong hết chưa?

Phước Vinh cười khi:

- Xong hết rồi cậu à.

Minh Khôi nhếch môi cười:

- OK. Cám ơn nhiều nhé!

- Chúc cậu thành công.

- Bây giờ tôi cần cậu giúp một việc.

- Chuyện gì cậu nói mau đi.

- Đến đường Lê Lợi, lái xe của tôi về nhà nhé!

- Còn cậu thì sao?

- Đừng lo.

Tắt máy, Minh Khôi nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, rồi lên tiếng:

- Bây giờ anh sẽ đưa em về nhà anh.

Thùy Lâm mở bừng mắt:

- Để làm gì?

Minh Khôi búng má cô, Thùy Lâm nghiêng đầu né tránh. Cử chỉ đó của anh chỉ làm cô thêm tức tối.

Minh Khôi bông đùa:

- Cho em xem mắt vợ sắp cưới của anh. Anh muốn giới thiệu cho cô ấy biết em là người yêu của anh.

Cô ngẩng lên, đôi mắt tròn xoe nhìn anh, ánh nhìn chất chứa sự âm ức. Cô không tin anh có thể nói ra câu ấy một cách tron tru đến vậy. Thùy Lâm đau nhói nhói ở tim, cô quyết không để anh xem thường mình.

Thùy Lâm giọng rắn rỏi:

- Nếu anh có nhã ý mời thì tôi cũng đồng ý. Tôi muốn gặp người con gái thiếu may mắn đó.

Dẫn chiếc xe đạp lại gần, Minh Khôi nói:

- Tôi đi chung xe với cô nhé!

- Không được.

Minh Khôi cãi lại:

- Sao không? Dù gì cô cũng đâu có biết nhà tôi, cứ để tôi chở cô đến đó.

Thùy Lâm đốp lại:

- Xe anh thì sao?

- Hết xăng rồi. Lẽ nào cô đành cho tôi đi bộ.

Thùy Lâm ngần ngừ giây lâu, cô lên xe ngồi sau lưng anh. Minh Khôi vui vẻ, vừa đạp xe anh vừa huýt sáo. Chưa bao giờ anh có tâm trạng thoải mái và vui vẻ như lúc này. Thùy Lâm ngồi sau mà nghe lòng buồn rười rượi, đây có phải là một quyết định vội vàng của cô không?

Cả hai im lặng suốt một quãng đường chỉ nghe vòng bánh xe quay đều.

Két! Két! Chiếc xe đạp dừng lại. Minh Khôi bước xuống mở cổng rồi dẫn xe vào trong sân. Thùy Lâm ngần ngơ nhìn căn biệt thự lộng lẫy màu tím thật trang nhã. Giàn hoa tigôn phủ dày trên cánh cổng. Ở giữa có một hòn non bộ làm cho ngôi nhà thêm phần hài hòa và cân đối. Minh Khôi bước lên bậc tam cấp, anh quay lại giục:

- Vào đi em!

Thùy Lâm rụt rè rồi chột dưng bước:

- Thôi, em không vào đâu. Em về đây.

Dứt câu, cô quay lưng, Minh Khôi níu tay cô lại:

- Đã đến đây rồi thì phải vào đi chứ.

Thùy Lâm giật tay lại:

- Xin lỗi, em không muốn xen vào chuyện của anh nữa. Hãy để em đi!

Minh Khôi ngăn lại:

- Em không được đi đâu cả. Em phải ở đây với anh.

Thùy Lâm khỏ sở:

- Tại sao? Anh muốn để em thấy được anh hạnh phúc ư? Anh thật tàn nhẫn quá.

Minh Khôi kéo cô sát vào người anh:

- Hạnh phúc của anh là em, nhóc ạ!

Thùy Lâm đẩy anh ra:

- Tôi không phải là con rối trong tay anh.

Minh Khôi nhìn cô âu yếm:

- Em không phải là con rối mà em là vợ anh. Mau vào nhà đi!

Cánh cửa bật mở, Thùy Lâm bị anh lôi nhanh vào nhà trong thế bị động, không kịp phản ứng gì mà chỉ biết ngoan ngoãn làm theo. Cô choáng váng và hồi hộp khi bước vào nhà sẽ đối mặt với những điều tệ hại nhất mà suốt trên đường đến đây cô đã hình dung ra.

Minh Khôi ngồi giữa người xuống xa-lông thở phào. Thùy Lâm ngạc nhiên nhìn quanh. Trong nhà chẳng còn ai ngoài cô và anh, vậy còn cô gái đó đâu? Thắc mắc, Thùy Lâm hỏi nhanh:

- Vợ sắp cưới của anh đâu?

Minh Khôi thở ra:

- Đang đứng trước mặt anh đây.

Thùy Lâm cứng họng. Giây lâu, cô mới lắp bắp được vài tiếng:

- Cái gì?

- Không hiểu sao, anh đang nói bằng tiếng Việt đó.

Thùy Lâm ngồi xuống, mắt cô không rời khỏi anh, cô hỏi lại:

- Tôi không thích tranh giành với người khác đâu. Anh đã có cô ấy rồi thì đừng giờ giọng đùa cợt nữa.

Minh Khôi phì cười:

- Anh có cô nào ngoài em. Đùa có chút xíu mà cũng tưởng thiệt.

Thùy Lâm cong môi:

- Giỡn kiểu ác ý như vậy, ai mà không tin.

Minh Khôi nói tiếp:

- Rồi giận anh luôn chứ gì?

Thùy Lâm dấm dứ vào ngực anh:

- Còn nói nữa hả? Ghét anh lắm.

Hươ tay trúng chỗ đau làm Minh Khôi nhăn mặt, Thùy Lâm lo lắng:

- Sưng đỏ lên rồi, để em thoa thuốc cho anh nhé.

Thùy Lâm tìm lấy cái giỏ xách của cô. Mở ra thật nhanh, cô lấy các dụng cụ sát trùng đặt xuống bàn. Minh Khôi ngạc nhiên, mắt không rời khỏi chiếc giỏ. Lần đầu tiên anh mới phát hiện ra một điều lạ. Đa số trong túi xách của các cô nàng đều là vật dụng trang điểm kem, phấn nước hoa, son môi. Còn trong giỏ của Thùy Lâm thì linh tinh các thứ.

Minh Khôi nheo mắt theo dõi từng cử chỉ của Thùy Lâm. Cô như một nữ y tá thuần thực đang chăm sóc cho người bệnh như anh. Nhỏ chai oxy già lên vết thương, Thùy Lâm động viên:

- Hơi rất đó, anh ráng chịu một chút.

Minh Khôi cắn môi cố giữ vẻ bình tĩnh cho cô nhỏ thuốc, nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh Minh Khôi muốn siết thật chặt vào tay anh không rời.

- Xong rồi!

Minh Khôi thắc mắc:

- Em đi học mà cũng mang theo những thứ này ư?

Thùy Lâm gật nhẹ:

- Đôi khi mình cần tới nó trong những trường hợp như vậy nè.

- Còn gì nữa không?

Thùy Lâm chớp mi:

- Chỉ, kim, viết... nhiều lắm. Mà có gì không anh?

- Không có son môi và...

Chợt anh cười tủm tỉm, Thùy Lâm mắc cỡ cô thẹn thùng:

- Vô duyên, vậy mà cũng hỏi. Em không thích đem theo những thứ không cần thiết đó.

- Nhưng hôm nào phải cho anh ăn son nha.

Thùy Lâm đánh hờ vào vai anh, ngọt giọng:

- Em không thích. Anh nham nhở quá đi.

- Ở đây có ai đâu mà sợ.

Chợt cô đảo mắt khắp căn nhà một lượt. Từ khi vào đây cô cũng chẳng chú ý đến gì nhiều vì đâu có tâm trạng. Bây giờ mới ngồi im quan sát. Căn nhà được bài trí rất ngăn nắp và đẹp mắt. Nhưng thích nhất là cái hồ cá đặt gần cầu thang mới dễ thương làm sao. Minh Khôi thấy cô chăm chú, anh khẽ hỏi:

- Em thích không?

Thùy Lâm đáp nhanh:

- Thích lắm, nhưng lên thành phố không có điều kiện để em nuôi một hồ cá như vậy.

Minh Khôi lên tiếng:

- Chuyện nhỏ? Sau này không chỉ là cái hồ cá mà cả ngôi nhà này sẽ là của em.

Thùy Lâm liếc nhẹ:

- Chưa biết thắng thua thế nào mà tự tin quá hén.

- Phải có niềm tin thì nhất định anh sẽ đạt được điều mình muốn.

Thùy Lâm chợt hỏi:

- Nhưng anh đưa em về đây là có ý gì?

- Nấu cơm cho anh ăn.

Thùy Lâm phản đối:

- Ngon quá ha! Dám xem em là osin của anh.

Minh Khôi cãi lại:

- Em là bà vú của con anh thôi.

Bị Minh Khôi cười chọc quê, Thùy Lâm bỏ đi ra trước sân. Cô vòng tay đứng ngắm giàn hoa tigôn nở rộ. Minh Khôi đứng cạnh bên cô, anh giơ tay hái một nhành hoa:

- Tặng cho em đó.

Thùy Lâm thích thú đón lấy:

- Cảm ơn!

Minh Khôi vòng tay qua trước ngực Thùy Lâm. Gió tung mái tóc thơm dịu dàng, anh hôn nhẹ lên tóc cô, giọng nhẹ như hơi gió:

- Sao? Em đã tin anh chưa?

Thùy Lâm pha trò:

- Phải có một vật gì đó để củng cố niềm tin chứ anh.

- Em nói anh nghe xem.

Thùy Lâm nghiêng đầu nhìn anh:

- Chẳng hạn như trái tim của anh vậy.

Minh Khôi véo mũi cô:

- Anh trao cho em cả con người anh rồi còn gì.

- Vậy là em có cả vốn lẫn lời.

Cả hai bật cười:

- Đáng ghét! Làm như em tham lắm vậy.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, Minh Khôi nói nhanh:

- Mẹ anh sắp về rồi, em mau vào chuẩn bị đi.

Thùy Lâm gỡ tay anh ra, cô đứng đối diện với anh:

- Chuẩn bị gì hả anh?

Minh Khôi mỉm cười:

- Hôm nay là sinh nhật của mẹ anh.

- VẬY Ờ?

- Năm nào cũng thế chỉ có mẹ và anh thôi. Mẹ không thích phô trương hay mời khách.

Thùy Lâm hỏi nhanh:

- Còn em thì sao? Mẹ sẽ nghĩ thế nào khi có sự xuất hiện của em?

Thùy Lâm đỏ bừng mặt. Cô vừa gọi bà Ngọc là gì nhỉ? Mẹ ư? Mắc cỡ quá đi chưa gì mà gọi mẹ nghe mùi không thể tưởng.

Minh Khôi phì cười:

- Anh có ý định đưa em về đây mà. Anh sẽ giới thiệu với mẹ, em là thành viên mới của gia đình.

Thùy Lâm lo lắng. Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp bà Ngọc chỉ là đóng giả người yêu thôi mà bà đã có cái nhìn không mấy thiện cảm đối với cô rồi. Bây giờ... Thùy Lâm thở dài ngao ngán.

- Nhưng mẹ anh đã có ác cảm đối với em.

Minh Khôi phân trần:

- Mẹ rất thương anh. Anh tin mẹ sẽ hiểu và thông cảm cho em thôi.

Thùy Lâm cầu nhàu:

- Tại anh mà em bị mất điểm trong mắt bác gái.

Minh Khôi suýt bật cười. Không ngờ nhờ cô giả làm người yêu cho anh thì giờ anh lại yêu cô thật. Tình yêu của anh đến từ giả giả thật thật, quả là bất ngờ.

Minh Khôi cười nụ:

- Phải chi lúc trước anh biết em xinh đẹp thế này thì anh đâu bỏ lỡ cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Đóng giả mà yêu thật đấy.

Thùy Lâm chu môi:

- Em chưa nói là em yêu anh kia mà.

Minh Khôi khẳng định:

- Không cần em nói nhưng anh cũng biết. Thôi, nhanh đi, nếu không trễ mất đó.

Phuớc Vinh lái xe vào trong sân. Bà Ngọc đẩy cửa bước xuống. Quay lại, bà hỏi:

- Cậu Hai đã về chưa?

Phước Vinh đáp nhanh:

- Dạ rồi ạ.

Nhìn bà Ngọc bước lên bậc tam cấp vào nhà. Phước Vinh lăm thẳm trong hòng: Không biết hôm nay cậu Hai có chuẩn bị tâm lý nghe bà giảng kinh chưa? Lắc đầu, anh lái xe vào trong.

Đẩy nhẹ cửa bước vào, Minh Khôi chạy đến quàng cổ bà, anh ngọt giọng:

- Con đợi mẹ lâu lắm rồi đó.

Bà Ngọc cười nụ:

- Sao hôm nay con lại nhớ đến mẹ vậy?

Địu bà ngồi xuống xa-lông, anh cười khi:

- Hôm nay là ngày quan trọng của mẹ thì làm sao con không nhớ được.

- Nịnh vừa thôi cậu Hai.

- Vào trong đi mẹ.

Bà Ngọc ngạc nhiên khi bàn ăn đã được chuẩn bị tươm tất, ngay ngắn, sạch sẽ. Trên bàn còn có cả một bình hoa cắm chướng mà bà rất thích.

Bà Ngọc khen ngợi:

- Bình hoa đẹp quá!

Minh Khôi đề nghị:

- Mẹ ngồi xuống đi.

Bà Ngọc ngồi xuống, Minh Khôi cười tươi:

- Bàn tiệc này là chuẩn bị cho mẹ đó.

Quay lại Minh Khôi, bà Ngọc mỉm cười:

- Con biết quan tâm đến mẹ là mẹ vui lắm.

Minh Khôi nhanh giọng:

- Tất cả là nhờ vào một người đó mẹ.

Bà Ngọc ngạc nhiên:

- Con nói vậy là sao? Ngoài con ra còn ai vào đây nữa.

Minh Khôi ra hiệu, Thùy Lâm từ nhà bếp đi lên. Cô gật đầu chào:

- Dạ, con chào bác.

Bà Ngọc sa sầm nét mặt:

- Chuyện gì đây Khôi? Tại sao cô ấy lại có mặt trong cái nhà này?

Minh Khôi giải thích:

- Con muốn Thùy Lâm có mặt trong buổi tiệc sinh nhật của mẹ.

Bà Ngọc đành giọng:

- Thì ra con gọi mẹ về sớm là có ý đồ.

Minh Khôi thản nhiên:

- Thì trước sau gì Thùy Lâm và chúng ta cũng là người trong một nhà.

Bà Ngọc gằn giọng:

- Mẹ có nói như thế sao? Con nghe có nhầm không?

Minh Khôi khẳng định:

- Không nhầm đâu mẹ, con muốn cưới Thùy Lâm làm vợ.

Bà Ngọc dẫn mạnh xuống bàn:

- Mẹ phản đối.

- Tại sao?

Bà Ngọc quả quyết:

- Mẹ không thích sự có mặt của cô ta.

Minh Khôi phản đối:

- Thùy Lâm rất tốt, có gì làm mẹ phật ý. Mẹ không thấy cô ấy đã chuẩn bị bữa tiệc rất chu đáo là vì mẹ sao?

Bà Ngọc thản nhiên:

- Mẹ không yêu cầu cô ta phải làm vậy.

Minh Khôi cãi lại:

- Nhưng con muốn như thế.

- Vậy thì mẹ không tham gia.

- Mẹ à...

Thùy Lâm lên tiếng:

- Thưa bác! Cháu xin lỗi vì đã làm bữa tiệc mất vui.

Bà Ngọc hắt mặt. Thùy Lâm nói tiếp:

- Minh Khôi đã nhờ cháu giúp anh ấy chuẩn bị bữa tiệc này, nên cháu không có liên quan gì cả, bác đừng giận anh ấy. Xin phép bác, cháu về.

Thùy Lâm vừa quay lưng, Minh Khôi gọi lại:

- Thùy Lâm! Em hãy ở lại đây!

Quay lại bà Ngọc, Minh Khôi chùng giọng:

- Mẹ thấy mình có quá đáng không? Cô ấy có lỗi làm gì để mẹ phải đối xử như thế?

Bà Ngọc nói như không:

- Đừng buộc mẹ phải nói lên những điều mà mẹ không thích.

Thùy Lâm chen vào:

- Cháu biết bác vẫn còn hiểu lầm cháu, nhưng cháu tin rồi dần dần mình sẽ tháo gỡ được khúc mắc đó.

Bà Ngọc cười nhạt:

- Vô ích thôi, ta đã quyết định như vậy thì không có gì thay đổi được.

Dứt lời, bà Ngọc đi thẳng lên lầu. Minh Khôi nhìn Thùy Lâm mà lòng rối bời. Phải giải quyết như thế nào mới mong cả hai được dung hòa? Anh chột thờ dài...